

Velles pintades que ara prenen actualitat

/ Jordi Vicent

No se sap que a cap valenciana se li haja socarrat l'arròs al foc, preparant el dinar, perquè un programa d'Aitana l'haja hiptonitzada. No hi ha res, en aquestes emissions, que pugua distraure ningú fins al punt d'obligar-lo a abandonar els seus quefers immediats.

Si, a vosté, li toca en taula l'hora en què el locutor anuncia els titulars del que podrà veure a continuació, no hi ha cap perill que se li travesse el mos o que la cullera se li quede oblidada a mitjan trajectòria entre el plat i la boca. Per fat que siga allò que té per a dinar, per poc que li agrade, vosté seguirà probablement menjant. Si de cas, i això és tot, se li escaparà alguna frase d'avorrida displicència.

I és que Aitana sembla feta perquè els valencians ignoren tot el que és possible amb una televisió. Si vosté viu en unes determinades àrees del País Valencià, sempre li quedarà el recurs de posar Miramar o TV3. Si no, paciència; Resignació i confiança en les

A. ORTIGA

Falles, 1-Gaiates, 0

La programació d'Aitana tira al dret. En uns moments en què s'ha parlat d'ampliar-la, caldria considerar si paga la pena eixamplar més hores la manca d'imaginació que ens ofereix cada dia.

promeses renovadores d'Amadeu Fabregat, aquell periodista tan sagaç, tan divertit, tan hàbil, que està al front d'una maquinària en què la sagacitat, la diversió i l'habilitat semblen prohibides per decret.

La pantalla oficial

Veure en fred, acumulat pel vídeo, un grapat de programes d'Aitana, pot tenir dos efectes sobre el pacient. O bé un atac de son gravíssim o bé —si es manté despert— la defunció per sobredosi.

Però, si aconseguix esquivar els dos perills, arribarà a la conclusió —amb notes preses i oportunes anades amunt i avall per les cintes del vídeo— que

es troba davant un mitjà que sofreix una profunda càrrega d'oficialisme institucional; una estranya afició pel folklore, i, finalment, un centralisme agut.

És a dir i per a entendre'ns ràpidament: vosté haurà vist una plasmió perfecta de la televisió «perifèrica» que agrada al senyor Calvino. Allò de la «televisió antropològica» no era més que això, adobat amb la necessària subjecció als poders locals.

Per dins, n'hi ha més

I si s'escarba més enllà del que el televident normal pot rebre, l'observador sabrà que les seues conclusions eren exactes.

Per exemple, mentre Aitana ofereix cada dia un

contingut tan magre, ha augmentat notablement la realització de programes, sobretot reportatges, que el centre regional fa per a Madrid i que, molt sovint, no arriben a ser emesos des d'allà.

Pur sucursalisme, han comentat algunes fonts interiors. Però tal volta no és ben bé això. Són, simplement, ganes de quedar bé amb el qui mana. En el número anterior, EL TEMPS informava que José Maria Calvino està molt satisfet amb la gestió de Fabregat. En coincidència, el setmanari madrileny *Tiempo* notificava que el mateix Calvino havia abroncat recentment els directors d'alguns altres centres regionals de TVE. No, certament, Amadeu Fabregat.

I un altre exemple. Cada dilluns, el Consell de la Generalitat valenciana fa una sessió decisòria. En acabant, el conseller de la Presidència fa una roda amb els representants dels mitjans de comunicació i els informa dels acords adoptats.

L'endemà, quan el conseller ha pogut llegir als diaris quin tractament han donat als acords del Consell, es fa la filmació d'Aitana, que, així, arriba a la gent ja mediatitzada. ¿Una comèdia? Pot ser. En qualsevol cas, una forma d'informar ben estranya.

I és que, per molt que vulguen, un centre regional com aquest no és més que el reflex d'allò, del gran monstre presidit per Calvino/Guerra. Els sistemes interns d'actuar a Prado del Rey y Torrespana es reproduïxen ací, en dimensions minúscules, com l'esguït d'una escopinada.

Cultura i diversió

L'espectador d'Aitana

Per conèixer Catalunya a través de la gent, la terra, les lleis, la història, l'economia, l'esport, la cultura, l'ensenyament, la sanitat... la Generalitat ha publicat més de 340 llibres i més de 20 revistes.

Són edicions que Catalunya necessita i que Catalunya té.

Ben segur que us n'interessa més d'una.

Consulteu el catàleg a la vostra llibreria habitual.

GENERALITAT DE CATALUNYA

es quedà ben parat la setmana passada amb la presentació de dos llibres. El dia 27, el conegut autor de *best-sellers* Dominique Lapierre parlà del seu últim èxit, *La ciudad de la alegría*, mantenint tot el temps un exemplar sobre el seu pit perquè les càmeres no poguessen deixar de contribuir a donar-li publicitat. Mai un llibre tan poca solta no tingué tan amable llançament comercial (gratuït), ja que les càmeres acceptaren impàvi-

pogué assistir a un inabordable reportatge sobre el Carnaval de Venècia (dia 26), que no tenia més sentit que comunicar als televidents que dos diputats provincials hi havien assistit i s'ho havien passat d'allò més bé.

Clar és que, de tant en tant, Aitana ressuscita una fórmula que ja ni els més vells recordaven, i que era la favorita de TVE quan Fraga era ministre d'Informació. Per tal d'esperar l'enllaç amb Madrid, es van passant postals de

alguna ocasió, quinze minuts. Parlar del programa de les festes castellonenses de la Magdalena ja és una altra cosa. Fotos de la festa, filmades en l'estudi, brevetat, desinterès.

Pa i futbol

I, naturalment, molts esports, moltíssims i de tota mena, oferits amb fórmules periodístiques que ja eren velles quan *Aitana* començà a funcionar i que ningú, pel que es veu, es veu amb cor de desterrar.

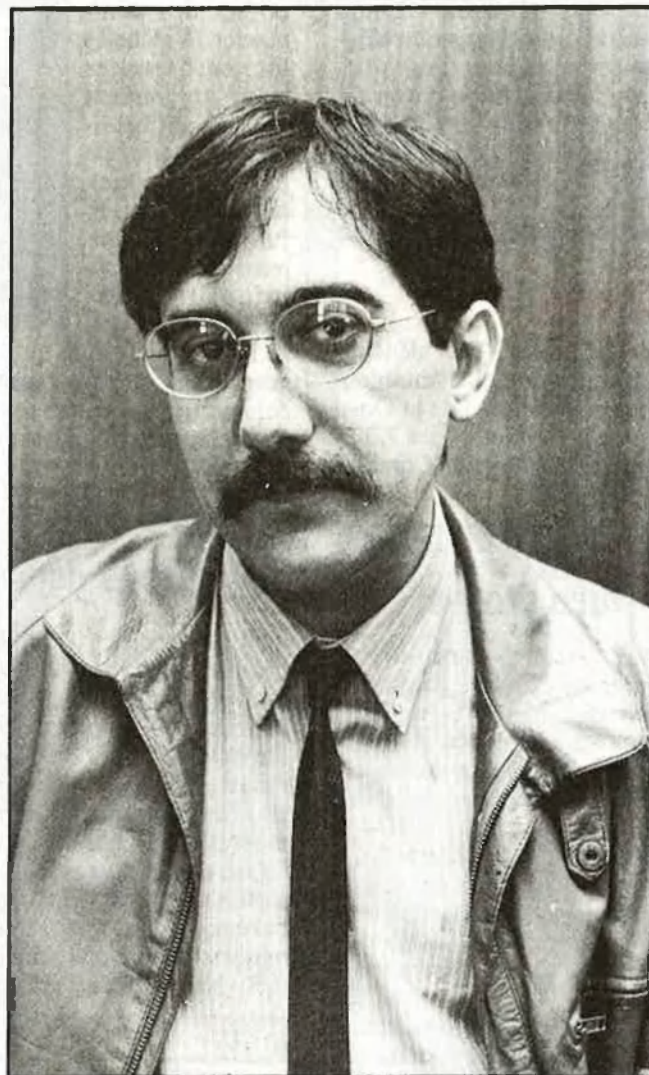
La gestió d'Amadeu Fabregat encaixa perfectament en els motes de Calviño

des el «gest» de Lapierre. L'endemà, fou l'*Almanaque de Las Provincias* el protagonista de l'apartat de llibres. Quedar bé no costa un patxo.

El 27, la necrològica de l'ex-alcalde franquista Joaquín Manglano fou un prodigi d'omissions sobre els desgavells urbanístics —i de tot tipus— que aquest senyor havia propiciat. No és estrany, ja que tot anava a càrrec de la comentarista d'art Maria Francisca Olmedo de Cerdà, d'idees francament dretanes.

Però, perquè no siga tot trist, el dia 28 Emili Piera donava notícia del naixement de tres bessons a Alacant, com si estigués transmetent una correguda de bous. «El doctor realitzà una faena airosa y con nervio». Això deu ser el nou periodisme.

O, si no, l'espectador

Un periodista sagaç, divertit, hàbil...

/ Carles Francesc

Turisme per turisme, bona part de les filmacions oferides amb motiu del viatge oficial del president Lerma i d'importants empresaris valencians a Bèlgica, per tractar amb instàncies del Mercat Comú, eren simples imatges de racons pintorescos, amb un complement de so telefònic.

pobles valencians —amb el nom en correcte castellà—. Postals i més postals, fins que arriba Madrid.

Tot és folklore, al capdavall. Però no tot el folklore rep el mateix tractament. Les proclamacions de les falleres majors de València mereixen ilargues i detallades filmacions. En

El llarg primer pla de l'«Almanaque de las Provincias», harmonia entre els distints mitjans.

La programació bàsica d'Aitana consisteix, ara com ara, en alguns noticiaris, molts esports, molt de folklore i gran atenció a les activitats oficials. Si en algun acte participa un president de diputació, un alcalde important, un conseller, s'obri la caixa dels trons grossos. Sobretot si la cosa es fa a València. També, fires, congressos i condecoracions.

Són vicis antics, desidies, davallades enormes pel camí d'allò més fàcil, d'allò que mai no crearà problemes ni donarà un treball excessiu. La imaginació queda lluny, entre altres coses perquè Madrid no la demana. El que Madrid vol és una altra cosa i, de moment, pel que sembla, la té assegurada: pau, tranquil·litat i autoritats contentes. El programa de sempre, en la televisió de sempre i en la llengua de sempre.